

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Пещера, 11.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, IV НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милуш Р. Цветанов

при участието на секретаря Евелина Н. Генинска
като разгледа докладваното от Милуш Р. Цветанов Административно
наказателно дело № 20225240200061 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във вр. с чл. 72, ал.4 от ЗМВР.

Образувано е по жалба от Г. ИВ. Д. с ЕГН *****, подадена чрез пълномощник адв. В.Л. от АК-Хасково, против Заповед за задържане на лице с рег. № 62/14.04.2022г. издадена от мл. инспектор Ю.Е. П. – старши полицаи при РУ на МВР-Пещера.

При доводи обобщаващи се в необоснованост и нарушаване на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, като основания за оспорването на заповедта се сочат тези по чл. 146, т.2, т.3, т.4 и т.5 от АПК.

Жалбата е депозирана в рамките на срока за обжалване, подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

При пълна проверка съгласно чл. 168 АПК на основанията по чл. 146 АПК се констатира, че макар конкретната заповед да се издадена от компетентен (чл.146,т.1 АПК) полицейски орган (чл.57 ЗМВР) и в изискващата се по закон писмена форма (чл.74, ал.1 ЗМВР) – практически липсва един от реквизитите ѝ, а именно – фактическите основания за

задържането, представляващи съществена част от мотивите на акта.

Заповедта за полицейско задържане по чл.72 от ЗМВР е специфична принудителна административна мярка по смисъл на чл. 22 от ЗАНН и в това си качество има характеристиките на индивидуален административен акт по чл. 21 от АПК. За нея се отнасят изискванията за мотивираност (чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК във връзка с чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР), независимо че се издава в условията на оперативна самостоятелност (*виж т. 2 от Постановление № 4 от 22.09.1976 г. по гр. д. № 3/76 г. на Пленума на ВС и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по д.№ ТР-4/2002 г. на ОСС от ВАС*). Функцията на мотивите като задължителен реквизит са да се гарантира правото на защита на адресата и да се обезпечи контрола върху законосъобразността и правилността на акта. По правило, съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК, административният орган издава или отказва издаване на акта с мотивирано решение. Ето защо - след като мотивите са задължителен реквизит на административния акт, те също следва да бъдат изложени писмено (*Лазаров, К. Цит. съч., с. 117-118*)

В аспекта на гарантиране на правото на защита – от съдържанието на заповедта издадена на основание чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР задържаното лице следва да може да разбере кои са конкретните данни, обосноваващи предположение, че то е съпричастно към извършено конкретно престъпление. В този смисъл абстрактното цифрово или текстово отразяване в заповедта на текст от наказателния кодекс (и/или номер на досъдебно производство) не съставлява изпълнение на задължението на полицейския орган да опише фактическите обстоятелства, обуславящи задържането (така - *Решение № 387 от 10.01.2019 г. по адм. д. № 6514/2017 г., V о. на ВАС*).

С решение от 24 юни 2014 г. по делото „Петков и Профиров срещу България“, по жалби № 50027/08 и № 50781/09 Съдът в Страсбург също е имал повод да се произнесе по аналогичен казус - че разпоредбата на чл. 5, § 1, б. "с" ЕКЗПЧОС изисква лицето да е задържано по „обосновано“ подозрение, че е извършило престъпление и че такова подозрение не може да бъде общо и абстрактно (така в § 46), а - позоваването само на приложимите разпоредби, но не на каквито и да било специфични обстоятелства или действия само по себе си може да бъде достатъчно основание за Съдът да заключи, че лишаването от свобода на жалбоподателите е несъвместимо с

принципа на защита от произвол (така в § 47).

Невъзможността да се разбере от заповедта (към момента на издаването ѝ) от какви съображения се е водил административния орган е равнозначна на липса на мотиви, което е порок във формата ѝ (виж *Решение № 123 от 7.01.2019 г. по адм. д. № 5763/2018 г. на ВАС*; също чл. 142, ал.1 АПК), а и съществено нарушение на административнопроизводствените правила (така *-Решение № 5392 от 10.04.2019 г. по адм. д. № 5298/2017 г. на ВАС*) изразяващо се в засягане правото на защита на задържаното лице.

Съобразно изискванията на чл. 5, § 1, б. „с“ от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи /ЕКЗПЧОС/ и чл. 8, § 1 във вр. с чл. 6, § 1 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета/от 22 май 2012 година/ относно правото на информация в наказателното производство (ОJ L 142, 1.6.2012, р. 1–10) - е необходимо незабавно предоставяне информация на задържаното лице относно конкретното престъпно деяние, в извършване или съпричастност с което то е заподозряно, за да се гарантира ефективното упражняване на правото на защита. Затова възможността за „последващо“ излагане на мотиви, обсъждана в Тълкувателно решение № 16 от 31.03. 1975 г. на ОСГК на ВС не може да намери приложение в случаи като процесния. В същия смисъл - съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, „посочени в него“, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му (сравни пак чл. 59, ал.2, т.4 АПК); като в Решение № 4736 от 1.04.2019 г. по адм. д. № 4305/2018 г. на ВАС е прието, че *„с оглед тази процесуална норма не може да се приеме, че в хода на съдебното оспорване, с допустими доказателствени средства, може да се санира пропуската на административния орган да изложи фактическите основания за издаване на оспорения акт“*.

Ето защо приложената в последствие като част от преписката по издаване на обжалваната заповед докладна записка рег. № 315р-6782/23.05.2022г. по описа на РУ на МВР-Пещера, макар да съдържа конкретни данни за престъпление и съпричастност на задържаното лице – не е годна да замести пропуската в заповедта – не само защото е съставена след обжалвания акт (на 15.04.2022г.), а и защото дори не изхожда от същия

административен орган, който го е издал - както се допуска в ТР № 16 от 31.03. 1975 г. на ОСГК на ВС.

Принципно в същото ТР № 16 от 31.03. 1975 г. на ОСГК на ВС се сочи и възможност „мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт“ (което кореспондира на идеята, че „подготвителният документ е документ „явяващ се част от процедурата по издаване на процесната заповед“ - Решение № 7760 от 23.05.2019 г. по адм. д. № 10081/2018 г. на ВАС), но това е допустимо само когато авторът на акта изрично се е позовал на тези документи (например снетите обяснения или изготвени докладни) в него чрез препращане към тях (в същия смисъл - мотивите на Решение № 7937 от 28.05.2019 г. по адм. д. № 8284/2018 г. на ВАС). А в конкретния случай - и такова позоваване липсва.

С оглед пълнота - по направеното в жалбата оплакване в този смисъл, следва да се отбележи, че макар по гореизложените съображения ангажираните по делото доказателства във връзка с преписката по издаване на заповедта от формална страна да не са годни да покрият нормативните изисквания за мотивирането ѝ (и по този начин предпоставят нейната отмяна) – от тях може да се направи извод, че заповедта не е издадена в несъответствие с целите на закона. Съгласно чл.4, ал.2 АПК административните актове се издават за целите, на основанията и по реда, установени в закона, а чл.6 АПК въвежда принципа на съразмерност като изискване за законосъобразност на административния акт. О т докладна записка рег. № 315р-6782/23.05.2022г. по описа на РУ на МВР-Пещера, в която е посочено и образувано досъдебно производство (както и от приложените обяснения) се установява, че органът, въпреки че формално-технически не е съумял да изпълни изискванията за мотивираност на акта си, е имал основание да допуска, че съответното лице ще осуети и затрудни започнато разследване (чрез укриване например), което обосновава приоритет на обществения интерес пред правото на зачитане личната свобода на задържания.

Съобразно изричната разпоредба на чл. 143, ал. 1 АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и

възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая от представените по делото - пълномощно за процесуално представителство, защита и съдействие от адв. Л. от АК-Хасково и платежно нареждане за внесена държавна такса за производството – се установява, че на жалбоподателя следва да бъдат присъдени за сметка на ОДМВР-Пазарджик разноси в общ размер 510 лв., от които 500лв. – за адвокатски хонорар и 10 лв. – държавна такса по делото.

При тези мотиви, на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Заповед за задържане на лице рег. № 62/14.04.2022г. издадена от мл. инспектор Ю.Е. П. – старши полицай при РУ на МВР-Пещера при ОД на МВР-Пазарджик, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е постановена принудителна административна мярка – фактическо задържане на жалбоподателя Г. ИВ. Д. с ЕГН ***** за срок до 24 часа.

ОСЪЖДА, на основание чл. 143, ал. 1 АПК, ОД на МВР-Пазарджик да заплати на Г. ИВ. Д. с ЕГН ***** сумата от общо 510/петстотин и десет/лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - Пазарджик град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____